

TAUMUR

Cesta temným lesem

k Beránkovi

Rudý drak

Říše rudého draka byla obrovská. Sahala od chladných moří na východě až k hlubokým, prastarým lesům na západě, a když na jednom jejím konci lidé obědvali, na druhém se už chystali do postele.

Tahle říše měla svá tajemství. Některá byla strašlivá a rudý drak je pečlivě střežil, ale jiná byla stará a krásná, a lidé o nich vždycky něco věděli. Třeba o západních lesích se říkalo, že v nich můžete zaslechnout třesk mečů králových rytířů a za soumraku možná potkáte stín poustevníka, který tam žil před mnoha sty lety. A také si lidé šeptali, že západními lesy procházejí tajné stezky, které vedou do jiných světů.

Takové řeči neměl rudý drak rád. Nenáviděl krásná tajemství, protože lidem vracela naději, a každá naděje ho vždycky obrala o kousek jeho moci.

Rudého draka ovšem lidé rudým drakem nenazývali. A když si to přece troufli, tak jenom ve skrytu a šeptem.

Jakub

Jakub se v západních lesích narodil a cítil se v nich – samozřejmě jenom někdy – docela šťastný. Kluci ve škole se mu divili. Říkali, že v horách, tam, kde jsou lesy nejhlubší, sídlí násilí a teče krev, a nějaké meče a stín poustevníka na tom nemůžou nic změnit. Představovali si, jak se jednou odstěhují do města nebo odcestují někam hodně daleko. Jenže o tom, kdo bude nebo nebude cestovat, rozhodoval rudý drak a Jakub věděl, že jeho by nikdy nikam nepustil.

Nijak zvlášť mu to nevadilo. Celkem správně předpokládal, že v říši rudého draka všechno vypadá přibližně stejně – co je staré, se rozpadá, a co je nové, většinou připomíná šedivé, hranaté krabice od bot. Tak proč by se trmácel někam ke studeným východním mořím? A do jiných světů nemohl nikdo. Tam vedly jenom tajné stezky.

Jeho dědeček je prý znal. Maminka říkala, že prochodil všechny. Možná o nich něco věděl i táta. Ale Jakub si na dědečka nepamatoval a vzpomínky na tátu byly jako matné, potrhane obrázky zastrčené hluboko v zásuvce pod spoustou nových fotografií.

Někdy, tak dvakrát do roka, od něho dostali dopis.

Vždycky začínal: *Moje milovaná Helenko, nejdražší Kubíčku* a některé věty v něm tatínkovi začernili strašáci, dřív než ho

směl poslat. Maminka si sedla s dopisem ke stolu v kuchyni, rozplakala se a Jakub utekl do lesa, protože nesnesl pohled na její slzy.

A pak, když se skamarádil s Joštem, běhal za ním, ke zlatému stromu, protože tam každý smutek mizel jako kostka ledu ve sklenici malinovky.

Když byl malý, znal ho jenom od vidění a trochu se ho bál kvůli jeho dlouhým vousům.

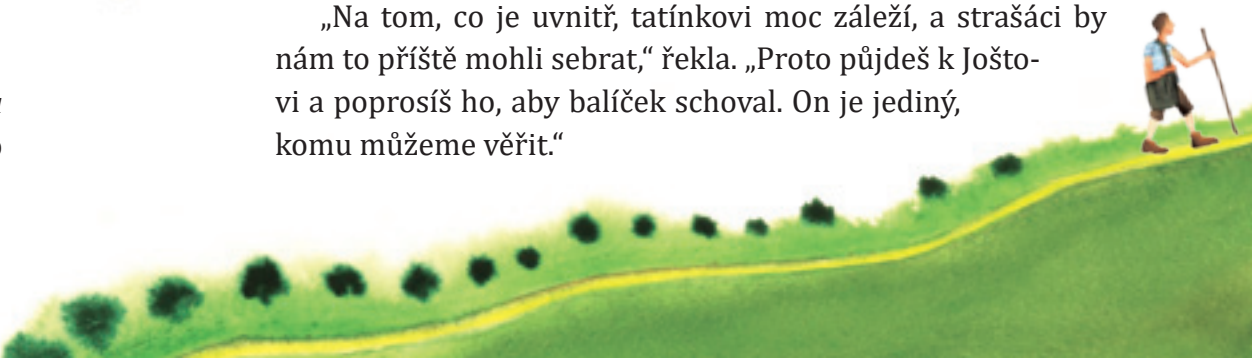
„Ty se tak podobáš dědečkovi a tatínkovi,“ říkával mu Jošt při takových náhodných setkáních. A Jakub si vzpomínal, že se maminka pokaždé nervózně rozhlédla a hned ho táhla za ruku pryč.

Proto ho překvapilo, když ho za Joštem jednou, o pár let později, sama poslala.

Bylo to ráno poté, co k nim v noci vtrhli strašáci a všechno u nich doma zpřeházeli a podupali.

„Tady žádné tajné mapy nenajdete,“ tvrdila tenkrát strašákům maminka a hned po snídani, sotva v domě trochu uklidili, mu strčila do ruky něco docela těžkého, zabaleného v novinovém papíru.

„Na tom, co je uvnitř, tatínkovi moc záleží, a strašáci by nám to příště mohli sebrat,“ řekla. „Proto půjdeš k Joštovi a poprosíš ho, aby balíček schoval. On je jediný, komu můžeme věřit.“

Popsala mu cestu a dodala: „Musíš mi ale slíbit, že budeš opatrný. Hlavně nahoře v horách, blízko zakázaného pásma, tě nesmí vidět strašáci. Nesmíš je k Joštovi přivést. A půjdeš k němu, jenom když se bude kouřit z komína, nezapomeň. Kdybys kouř neviděl, schováš se a budeš čekat, dokud se stužka kouře neobjeví.“

Potom ho maminka objala a vzdychla: „Kdyby tě strašáci přece chytili, řekneš jim, že jsi jel ke kamarádovi, že jsi vystoupil na špatné autobusové

zastávce a pak zabloudil v lese. Tobě to snad uvěří. Mně by nevěřili nikdy.“

Jakub by jí slíbil všechno, protože byl odjakživa zvědavý na zakázané pásmo. Co tam asi je, ptal se často sám sebe.

A Jošt bydlel hned vedle.

„Ale do zakázaného pásma nesmíš,“ volala za ním maminka, jako by znala jeho myšlenky.

Naštěstí už byl dost daleko, a tak mohl předstírat, že ji neslyšel.

Nejdřív jel kousek autobusem, přesně opačným směrem, než jezdil do školy, a blaženě se rozvaloval na sedadle, protože byly prázdniny a do školy nemusel. Zato směl přespat u Jošta.

Potom šel a šel. Dlouhá chůze mu nevadila, byl zvyklý chodit po horách, až na to, že musel při každém kroku přemýšlet, jestli se má, nebo nemá podívat, co je v tom balíčku. Třeba to jsou ty tajné mapy!

Snědl svačinu, potom ještě chvíli vzdoroval zvědavosti a nakonec si sedl na mez a trošičku natrhnul novinový papír. Pod ním uviděl jejich Bibli.

Byl trochu zklamaný, ale věděl, proč maminka nechce, aby u nich tuhle věc strašáci našli. V říši rudého draka se nedala Bible koupit v žádném knihkupectví a nemohli jste si ji ani vypůjčit v knihovně. Bud' jste ji měli doma už dávno, nebo jste ji neměli vůbec. A tohle byla jejich rodinná Bible, na přední stránce s dlouhým sloupcem jmen nějakých jeho předků a záznamem o tom, kdy se narodili a kdy umřeli. Až úplně dole stála jména jeho táty a maminky, Jiří a Helena, a hned pod nimi bylo tatínkovou rukou připsáno *Jakub*. Jenom s datem narození samozřejmě.

Jenže Bible byla dost těžká. Taky měl žízeň a trochu ho bolely nohy. A k večeru, mezi stále temnějšími a delšími stíny, dostal strach. Strašáci mohli číhat za každým smrkem.

Konečně uviděl obrovský strom. Ještě nebyl zlatý, to až na podzim, ale z komína roubeného stavení, které se krčilo pod jeho korunou, stoupal kouř. Naštěstí, zaradoval se tenkrát.

Do dveří vpadl skoro bez dechu a Joštovi vletěl přímo do náruče.

„Maminka vzkazuje, že nám máš tohle schovat,“ strčil Joštovi do ruky Bibli.

Jošt ho usadil ke stolu a usmál se: „Už jsi vážně velký kluk, když jsi zvládl sám tak dlouhou cestu.“

„A strašáci mě neviděli,“ prohlásil Jakub pyšně.

Potom do sebe obrátil obrovskou sklenici malinovky, zhltnul krajíc chleba a nakonec spolu s Joštem schovali Bibli na trám pod střechou nahoře na půdě. Opravdu tam skoro nebyla vidět.

Tenkrát u zlatého stromu poprvé v životě přenocoval na půdě v seně a brzy ráno vyrazil s Joštem do lesa za domem. Do zakázaného pásma!

Dole v údolí se tehdy válely chuchvalce mlhy, v trávě se třpytila rosa a Jakub si připadal jako v ráji.

„Chytíme si pstruha k snídani,“ řekl Jošt.

Zamířili spolu k potoku v údolí za kopcem, do vysoké ostřice na břehu. Chvilku tam pozorovali vodní hladinu, příkrčení až k zemi.

„Hmátni do proudu a čekej. Pstruh ti sám vpluje do dlaní,“ radil mu Jošt. „A pak rychle.“

Voda byla ledová a napoprvé pstruh vyklouzl Jakobovi ze zkřehlých prstů.

„Zkus to znova,“ zasmál se Jošt.

Ani napodruhé nic nechtyl, ale napotřetí měl štěstí. Stříbřitý pstruh s růžovým proužkem na boku se mu mrskal v ruce.

„A můžeme si ho nechat? Nepatří ta ryba drakovi?“ zeptal se tehdy Jošta.

„Copak může Královský hvozď a všechno, co je v něm, doopravdy patřit zloději?“ řekl Jošt a celý rozzářený se rozhlédl po horách, po vysokých smrcích a jedlích a po obloze, na kterou se právě vyhouplо slunce. Potom se mu zadíval do očí a dodal: „Vedl sis dobře. Jednou z tebe bude znamenitý rybář.“

Jakub si vzpomínal, jak tehdy zrudl rozpaky a blahem, jak nesli k Joštovi domů pstruha zabaleného v lopuchovém listu

a jak ho při všem tom štěstí také trochu mrazilo v zádech, protože z mlhy na ně mohl kdykoli vyskočit strašák nebo lidožravec.

Od té doby uběhlo pár let a Jakub nepřestal za Joštem chodit, i když to maminka neviděla ráda.

„Helenka si dělá příliš mnoho zbytečných starostí,“ říkával Jošt. „Ani vrabec nespadne z oblohy sám od sebe a lidi mají větší cenu než vrabci.“

Vodil ho do zakázaného pásma, protože chtěl, aby Jakub poznal celý Královský hvozď. A kupodivu – strašáky a lidožravce v něm nikdy nepotkali, jako by Jošt věděl, jak se jim vyhnout.

Až jednou...

Vraceli se tehdy od jezera černého jako noc, bylo pozdě a na obloze už svítil měsíc. Jošt tenkrát rozhodl, že přespí v pobořeném domě na okraji mrtvé vesnice, z které nezbylo o moc víc než rozvaliny. Teď už Jakub věděl, že v zakázaném pásmu je právě tohle – opuštěné domy. Většinou z nich zůstaly jenom obvodové zdi a cihly porostlé mechem, ale stavení, kde se chystali přespat, mělo i kousek střechy a uvnitř zbytky starého nábytku.

V koutě dokonce ležela hromada chvojí. Jošt se na ni natáhl a okamžitě usnul, ale Jakub spát nemohl. V měsíčním svitu vypadalo všechno moc strašidelně. Dokonce se mu zdálo, že slyší šepot, jako by k němu mluvil někdo dávno mrtvý, někdo,

kdo tady žil před mnoha lety. Říkal si, že to žádný hlas není, jen vítr, a převaloval se z boku na bok.

Jenže chvojí ho píchalo přes svetr a brzy se do něho dala zima. Hned za svítání stál na nohou. Těšil se, až vyjde slunce, a aby mu rychleji uběhl čas, prohlížel si obrázek na zdi hned vedle vytlučeného okna.

Byl ještě zasklený. Sklo sice dávno popraskalo a rám skoro uhnul, ale namalovaného muže rozeznával i v šeru docela dobře. U nohou mu seděl vlk, kolem hlavy mu poletovali ptáčci a na čele měl zvláštní znamení. Co to bylo?

Znak rudého draka určitě ne. Ten znalo každé dítě. Visely na všech velkých budovách, na vlacích i autobusech, a aspoň jeden byl v každé zapadlé vesnici. Na čepici nebo v klopě saka ho nosili i lidé.

Tohle znamení vypadalo jinak. Skoro jako velké tiskací písmeno T. Chtěl obrázek sundat ze zdi a všechno důkladně prozkoumat, jenže sotva zvedl ruku, z lesa se něco ozvalo. Jako když praskne pod botou suchá větev.

Opatrně vyhlédl vytlučeným oknem – a strnul. Z lesa se blížil lidožravec. Čenichal v trávě a mířil přímo k nim, k pobořenému domu. Dlouhé vodítko bylo napnuté k prasknutí a poutko držel v ruce vysoký strašák. Lidožravec ho táhl rovnou k oknu. A za prvním strašákem vyběhl z lesa druhý.

Lidožravec zvedl hlavu, zadíval se k domu a zavrčel.

Skočí a roztrhá mě, blesklo Jakubovi hlavou. Ustoupil od okna a skoro nemohl popadnout dech, jak se bál.

„Neměj strach,“ ozvalo se vtom šeptem.

Vedle něho stál Jošt, ale nedíval se na lidožravce ani na strašáky. Pozoroval lískové houští vedle domu. A najednou z houští vyskočil ten nejnádhernejší jelen na světě. Paroží měl

velké a rozložitě a šedou hřívou zmáčenou rosou. Dlouhým obrovským skokem minul lidožravce a už se vznášel nad loukou dál a dál, do bezpečí.

Strašáci se štěkavě rozesmáli. Vodítkem strhli rozzuřeného lidožravce k zemi, přivolali ho k sobě a nakonec ho odtáhli tam, odkud přišli.

Jakub se tenkrát sesul na hromadu chvojí, ruce se mu třásly a nohy měl jako z rosolu. A když se konečně zhluboka nadechl, nevěděl, jestli se rozbřečí nebo rozesměje.

Toho večera po návratu do roubeného stavení Jošt dlouho něco kutil v kůlně za domem. Přišel do světnice až po setmění a hned Jakobovi zavěsil na krk šňůrku s něčím, co vypadalo skoro jako velké tiskací T.

„Ráno jsem viděl, jak si prohlížíš znamení, které měl na čele muž z obrázku,“ řekl. „Vyřezal jsem ti taky takové, z kůry zlatého stromu.“

Jakub zrudl. Nestávalo se často, že by dostal nějaký dárek.

„Co to je?“ vydechl.

„Je to řecké písmeno tau. Znamená začátek nového a konec starého.“

Začátku nového a konci starého Jakub nerozuměl a nechtělo se mu o tom přemýšlet. Tenkrát ještě ne. Tau se mu líbilo, protože ho dostal od Jošta. Od té doby ho pořád nosil a nesundával si ho z krku ani v noci.

Miria

Miria zbožňovala záhady a tajemství a ráda četla staré příběhy, které o nich vyprávěly. Takových zajímavých knížek v říši rudého draka moc nebylo, ale čas od času nějakou přece našla. V jedné se dočetla o západních lesích. A pak se dokonce doslechla, co se jen šeptalo – že skrze ně vedou tajné stezky do jiných světů.

A teď tam měla strávit čtrnáct dní prázdnin! V chatkách u řeky, s tatínkem a dvojčaty. Těšila se tak, že v pátek, v den odjezdu, nemohla dospat. Od rána sledovala hodiny, a kdyby mohla, posouvala by ručičky po ciferníku očima. V devět je měl tatínek vyzvednout.

Jenže nešel.

„Už pojedeme? Už táta přijde?“ ptali se kluci asi tak každých pět minut.

„Nekopejte do těch spacáků,“ okřikla dvojčata a ukousla si rozčilením nehet na ukazováčku. Jestli se táta neobjeví do čtvrt hodiny, nestihnou autobus.

A potom zazvonil telefon.

„Tatí?“ zvedla sluchátko.

„Mirio, holčičko, co děláte?“ ozvalo se.

„Čekáme na tebe,“ zamračila se Miria na telefon. „Už jsi tady měl být.“

Obsah

Rudý drak	5	O čem vyprávěl Jakub	135
Jakub	6	Strašáci	141
Miria	17	Rokle	147
Tau	31	O čem vyprávěl Jakub	155
O čem vyprávěl Jakub	41	Tajná stezka	168
Taumur.	46	Kaple andělů	175
Královský hvozd	52	O čem vyprávěl Jakub	180
O čem vyprávěl Jakub	61	Klíč	185
Joštova zahrada	73	Beránek	188
Stíny	78	Slavnost	191
Jošt	81	Bible	197
O čem vyprávěl Jošt	86	Co četl Jakub.	201
Na půdě	97	Jitřní hvězda	204
O čem vyprávěl Jošt	103	O čem vyprávěl Jošt	207
Tajemný rozhovor	112	Prázdniny	210
O čem vyprávěl Jošt	115	Ahoj v nebi.	214
Zakázané pásmo.	124		